

Ókontri

45

Steve nem ment az Amerikai Követségre, nem utasították el Júlia és Jancsika útlevélkérelmét, mert nem kérelmeztek útlevelet. Maradt minden a régiiben, és ismét eltelt egy év.

Nagy nehezen mégis sikerült befizetnie a mezőgazdaság-fejlesztési járulékot, és teljesítette a százharminc kiló élő sertéshúsbeadáást is. Hogy megszabaduljon a kulák-minősítéstől, megint leadott a földjeiből, ezúttal tíz holdat. Azt hitte, akik úgy döntöttek, hogy huszonöt holdtól és évi háromszázötven aranykorona jövedelemtől kulák valaki, azok komolyan veszik a tulajdon döntésüket. Tévedett. A beadási könyvből nem törölték a nagy K-t. Hiába kérte, hiába hivatkozott a vagyoni állapotában bekövetkezett változásra, továbbra is kuláknak tekintették, és újabb szíjakat hasítottak a hátából.

Megvádolták, hogy nem vesz részt a felvonulásokon, viaszérés után aratott, nedvesen csépelte el a gabonáját, és zsizsikes búzát szolgáltatott be. Az első vádpont igaz volt. A többi azonban nem felelt meg a valóságnak, és ezt tanúkkal tudta volna bizonyítani, de meg sem próbálkozott vele, mert a szóba jöhető tanúk a következményektől félve nem vállalták a tanúskodást. Az első miatt csak megrótták, a többiért viszont pénzbírsággal sújtották, mindegyik el nem követett bűnéért külön-külön, és minthogy nem tudott fizetni, természetben hajtották be a követeléseket. Elvették a teljes fejadagot, két tehene közül az egyiket és az aratógépét. Ez azt jelentette, hogy nem maradt öröltetni való búzájuk, Júlia nem tehet többé pénzzé némi vaját, túrót a recski piacon, mert ami tejet a másik ad, az szinte teljes egészében a gyűjtőbe megy, és ezentúl kaszával kell vágni a kalászosokat, ami megnyújtja az aratást, még segítséget is kell fogadni, mert Georgie még nem bírja erővel.

Ez azonban még nem volt minden. A tetejébe ráfogták, hogy izgat a rendszer ellen, ellensége a népi demokraciának, és tulajdonképpen amerikai kém. Mindezt nem közölték vele a tanácsházán, ez azután derült ki, hogy egy este, mikor előrement bezárni a kaput, érte jöttek és elvitték. Na, gondolta, most az történik vele, mint abban a régi álomban, amiben letartóztatták, és a Szovjetunióba hurcolták.

Nem egészen az történt, voltak hasonlóságok, de a különbségek domináltak.

Nem törték be a nagykaput, hanem megálltak előtte, és nem zöld dzsippbe ültették, hanem egy lefüggönyözött, fekete Pobjedába. Ebből is két személy szállt ki, de mindkettő civilben volt. Nem kérdezték, hogy ő-e Steve Arvai, nem mondták, hogy le van tartóztatva, és meg se bilincseltek. Mielőtt elindultak volna vele, a családját is kihívták, és megengedték, hogy elbúcsúzzon tőlük. Nem Péterke, hanem Eger felé mentek. Figyelte a jármű mozgását, a sebességváltásokat, ka-

nyarodásokat, és ezekből egyértelműen kikövetkeztette, hogy Szék, Széki-tető, Dóna-völgy, Bátri-völgy az útvonal. Egerben megállapította, hogy nem a rendőrség felé tartanak. Tudta, hol van, járt már ott, a város határából gépjárművel nagyjából hány perc alatt lehet odaérni, most viszont jóval több idő telt el onnan a megállásig. Máshol, egy ismeretlen környéken, ismeretlen épület előtt szállították ki az autóból.

Az épületen nem volt tábla, felirat, rendőr se posztolt előtte, és bent se lehetett egyenruhásokat látni. Az előcsarnokban portás ült egy pult mögött. Civilek jöttek-mentek azon a hosszú folyosón is, amelyen egy szobába vezették. Civil volt, aki megmotosza, elvette a nadrágszíját, és a zsebkendőjén kívül csak az lévén a zsebében, a bicskáját, majd a folyosó folytatásán egy másik ajtóhoz kíserte, amelyet kulccsal kinyitott, aztán rázárt.

A mögötte lévő helyiség az álombelivel ellentétben nem zárka volt, hanem egy közönséges szoba. Nem álltak ki kampók a falból. Volt ablaka, rácsos ugyan, de mégis ablak, és egy kivilágított kopár udvarra nézett. Nem kellett a padlón feküdnie, ágy állt rendelkezésére takaróval, párnával és mosdókagyló vízcsappal a tisztálkodáshoz. Vécé itt sem volt, de a vödörnek, amelybe üríthetett, legalább fedele igen. Kapcsoló is tartozott a villanyhoz, amelyet addig égetett, ameddig akart. Vacsorát nem adtak, de másnap reggelit, pótkávéból főzött kávé és egy szelet kenyeret kapott. És nem várták a következő éjszakáig, még dél előtt érte jöttek. Nem ordítottak rá, hogy kifele, hanem azt mondták, hogy na, jöjjön, és gumibottal sem adtak nyomatékot a felszólításnak, az illetőnél nem is volt gumibot.

A terem, ahová kísérték, kisebb volt annál a másiknál, inkább csak szoba. Nem függtek képek a falakon. Középen közönséges kis íróasztal állt, rajta telefon, papír, tintatartó, toll, miegyéb. Aki mögötte ült, egyáltalán nem hasonlított Kovács Bertalanra, vékony, bajusztalan, öltönyös, nyakkendő, szemüveges fiatalember volt. Rajta kívül más nem tartózkodott a szobában.

Mr. Arvainak szólította, és kifogástalan amerikai angolsággal, illedelmesen üdvözölte, majd az íróasztal innenső oldalán lévő székre mutatott, hogy üljön le. Angolul viszonzta az üdvözlést, és helyet foglalt. A fiatalember ezt követően a hogyléte iránt érdeklődött, és kedélyeskedve megkérdezte, mi újság Brooklynban, hogy áll a *Dogers*, mintha ő New York-i és baseballrajongó lenne, az pedig amerikai szülők gyermeke, aki élt az Egyesült Államokban.

Aztán kevésbé kedélyesen és magyarra fordítva a szót megjegyezte, reméli, hogy Árvai úr tudja, miért van itt. Erre nemiel válaszolt, amitől elkomorult az arca, és ráförmedt, hogy ne nézze őket hülyének. Majd felszólította, vallja be, hogy amerikai kém, és a CIA-nek dolgozik. Ezen meglepődött és tagadta, mondván, hogy nem kém, hanem földműves, földműveléssel foglalkozik, autószerelés ugyan a tanult szakmája, de mióta Magyarországon van, nem csinál mást, csak gazdálkodik, ezért és nem másért jött ide.

A fiatalember úgy tett, mintha ezt nem hallotta volna. Megigazította a nyakkendőjét, merőn ránézett, és máris záporoztak a kérdései: mi a megbízatása, milyen információkat gyűjt, milyen diverzáns akciókat hajtott végre eddig, kik a kapcsolatai Magyarországon, hol a titkos rádióadója, milyen rejtjelkulcsot használ és így tovább. Mikor a kérdéssorozat végére ért, és egyikre se kapott választ,

kezdte előlről. Ahogy ismétlődtek a kérdések, úgy lett egyre durvább a hangneme. A harmadik sorozat után már tegezte és kiabált. A negyedik közben bejött egy idősebb, szintén öltönyös férfi, valami főnökféle. Megállt mögötte, lehajolva súgott valamit a fülébe, aztán távozott.

Most előkerült a gumibot. Megint nyílt az ajtó, és egy meghatározhatatlan korú, tagbaszakadt alak lépett be vele. Ingben volt, felgyúrt ingujjal és kioldott nyakkendővel. Nem szólt semmit, csak odajött, és hátulról nekiesett a gumibot-tal. Először csak a fejét ütötte, a feje tetejét, majd hogy védekezésésképpen odakapta a két karját, és előregörnyedt, és nem volt többé útban a széktámla, áttért a hátára. Aztán megragadta, székestül egy rántással szembefordította magával, és mindenhol, ahol érte a felsőtestét, elől, kétoldalt. Egészen addig püfölte, míg a szemüveges fiatalember egy intéssel le nem állította. Akkor leengedte a gumibotot és várt. És megint jöttek a kérdések, és megint nem volt válasz.

De utána nem következett újból verés. A fiatalember felemelte a telefonkagylót, beleszólt, és kisvártatva jött érte a személy, aki idekísérte. Csak segítséggel tudott felállni a székről, és amikor elindultak az ajtó felé, szédült is, úgyhogy támogatni kellett, hogy el ne essen.

Aznap már nem bántották, de másnap ugyanazt művelték vele. Ezek a részek követték egymást, mint valami színdarabban: udvarias üdvözlés, barátkozás, vád, kérdések, a főnökféle megjelenése, verés. Mindig ugyanannyi ideig tartott az egész, és az egyes részek is azonos hosszúságúak voltak. Szerencsére ehhez az egyöntetűséghez tartották magukat a kihallgatások napi számának tekintetében is. Naponta csak egyszer vezették elő, utána békén hagyták, minden délután. De így is elég volt. A gumibot okozta sérülések egyre nagyobb fájdalmat okozva egymásra rakódtak, mintegy összeadódtak, és a harmadik nap után már olyan nagyok voltak a duzzanatok, véralfutások, hasadások, nyílt sebek a fején, a felsőtestén, hogy le se tudott többé feküdni, és ha egyáltalán lehunyta a szemét, akkor ülve aludt az ágyon.

Így ment ez egy álló hétig, és már-már úgy érezte, hogy nem bírja tovább, amikor a nyolcadik napon és teljességgel váratlanul abbahagyták.

Megint érte jöttek, de nem abba a szobába kísérték, hanem ki az udvarra, és beültették a lefüggönyözött Pobjedába. Ennek először megörült, azt híván, hogy hazaviszik, bár gyanús volt, hogy nem adták vissza a nadrágszóját, sem a bicskáját. De aztán inkább megijedt, mert arra gondolt, hogy ezek aligha tennék meg neki azt a szívességet, hogy hazafuvarozzák. Ha nem kellene nekik, egyszerűen szélnek eresztenék. Valószínűbb, hogy csupán átszállítják máshova, valami rosszabb helyre, Recskre vagy Pestre.

A jelekből ítélve már a Baktai úton járhattak, amikor egyszer csak megálltak, kilökték az autóból, és ott hagyták. Az autózás csak álca volt, része a módszereknek, amellyel azért éltek, hogy közben azt gondolja, amit gondolt, hogy az utolsó pillanatig bizonytalanságban tartsák.

Ha van nála pénz, visszamegy a városba, a buszállomásra – naponta volt már buszjárat, ha nem is Szajlára, hanem Terpesre és Székre –, de így gyalog vágott neki a hosszú útnak. Gyenge volt, kimerült, de örült, hogy ennyivel megúsza, hogy nem fosztották meg a körmeitől, egy marhavagonban nem indították el Szibériába, és nem próbálták kitépni a nyelvét.

Lassan haladt az országúton, sokszor megállt pihenni, Baktán még vizet is kért az egyik háznál. A Dóna-völgyben a tanya előtt fel akarta venni egy lovas kocsit, de elhárította a szívességet. Nem akarta, hogy kérdezősködjének, faggassák, honnan jön, mi történt vele, miért néz ki úgy az ábrázata. Aztán Cseralján az elágazásnál, hogy ne találkozzék kíváncsiskodó szajlaiakkal, letért az országútról, és a falut elkerülve toronyiránt átvágott a Tarna-völgyön. Így is elég volt a riadalom, amelyet otthon keltett az állapotával. Júlia olyan súlyosnak találta, hogy hozzá sem fogott ellátni a sérüléseit, hanem egyből Radetzikért küldött.

Egy hétig nyomta az ágyat, egy másik hétig ki sem mozdult a tanyából, és még rendbe sem jött egészen, amikor újabb csapást mért rá az az erő, amely tesztien is megfenyítette. Közvetlenül nem őt magát vette célba, hanem Georgie-t, de neki ártott azzal, hogy elvonta, megfosztotta tőle.

A fia magyar állampolgár se volt, és nem is sorozták előtte, mégis behívták katonának, még hozzá jó messzi állomáshelyre, a Baranya megyei Kővágószőlősré. Neki is megváltoztatták a nevét, George helyett már György szerepelt a behívóban. Nehezményezte, de ő most ezzel nem foglalkozott. Annál inkább tiltakozott a behívás ellen, először a szajlai tanácsnál, aztán pedig a péterkei kiegészítő parancsnokságon. Bemutatta Georgie útlevelét, keresztlevelét, oltási igazolványát, minden iratát, és magyarázta, hogy ez képtelenség, a gyerek amerikai állampolgár, nem lehet magyar katona, rá nem vonatkozik a hadkötelezettség. De hiába futkosott fűhöz-fához – még Pestre is felment, hogy segítséget kérjen az amerikai követségtől, de a rendőrök az épület közelébe sem engedték –, mindenhol azt a választ kapta, hogy egy katonai behívó parancs, amelynek engedelmeskedni kell. Legfeljebb annyit tehet, hogy ír az Elnöki Tanácsnak egy kérvényt, amelyben előadja panaszát, és ha azt megalapozottnak találják, akkor leszerelik a fiát. Természetesen nem azonnal, mert ahhoz idő kell. A katonaság nem szálloda, hogy akkor jelentkezik ki belőle az ember, amikor akar. Addig mindenképpen bent tartják, amíg nem hívnak be mást a helyére, mert a létszámot feltöltve kell tartani.

Minden fórumon tévedésről, félreértésről beszélt, holott tudta, hogy nem erről van szó, a fia behívása szándékos, ő, az ő kulák minősítése az oka. Hisz más kulák származásúakhoz hasonlóan nem rendes fegyveres szolgálatra osztották be, hanem büntetésnek számító munkaszolgálatra, ahol a rekruták az új, szovjet mintájú egyenruha helyett jellemzően csak a régi királyi honvédség elnyűtt testfedőit viselhetik, csak a sapka szovjet, de vörös csillag nélkül. Ezért is adta fel egy idő után, és nem írta meg azt a bizonyos kérelmet sem, hanem beletörődött a megváltoztathatatlanba. És amikor eljött a vasárnap – a vallás elleni harc jegyében a vasárnapot jelölték ki bevonulásra –, bicigin a faládikájával együtt bevitte Georgie-t a faluba.

A tanácsháza előtt volt a gyülekező, onnan szállíttatta a falu lovas kocsikon a behívott legényeket Péterkére, ahol jelentkezniük kellett. Otthon már elbúcsúzott tőle, de még egyszer meg akarta ölelni Georgie-t, ám az nem hagyta. Csak a kezét nyújtotta némán, mert a társai előtt férfiatlannak tartotta, szégyellte volna az ölelkezést, és ő sem mondott semmit, mert félt, hogy elcsuklik a hangja.

– Meddig mehet ez így? Meddig bírjuk még? – fakadt ki otthon ebédnél, és a feleségére nézett.

Már túl voltak a levesen, Júlia behozta a második fogást, és maga is az asztalhoz ült.

– Mi?

– Ez az egész, ami itt van, amit velünk csinálnak, meg ami jön még.

– Ne foglalkozzunk most a bajokkal. Ebéd van, együnk – mondta Júlia, és szedett Jancsikának a csirkepaprikásból.

Steve elhallgatott. Kivett magának egy alsó combot, és merített mellé némi szaftot.

– Krumpli nem kell? – kérdezte Júlia.

– Nem, tudod, hogy nokedlivel szeretem.

– Csináltam volna, de nincs lisztünk.

– Majd kenyérvél eszem – sóhajtott Steve.

A combba szúrta a villát, és késével leszelt belőle egy darabot, de mielőtt a szájához vitte volna, megállt.

– Mik ezek a csíkok a szaftban?

– Bél, a bele.

– A bele? A csirke bele?

– Az. Jó az is.

– Csirkebél a pörköltben?! – kérdezte Steve, és a szájába tette a feltűzött combfalatot.

– Mért ne? Az is csirke. Ehető. Több tőle a pörkölt, a holnapi ebéd is meglesz belőle. Kevés már a csirkénk. Tyúkot meg nem vágthatunk minden héten, mert akkor nem lesz, ami tojjon.

– Belet egyek?

– Belet is.

– De hisz abba bélsár volt – méltatlankodott Steve.

Szart akart mondani, de Jancsikára való tekintettel meggondolta magát.

– Na, és? A disznó belében is az volt, mégis hurkát töltünk bele.

– De azt megmossuk előtte.

– Ezt is megmostam, miután kifordítottam, még meg is kapartam.

– És fertőtlenítetted is hagymával?

– Igen.

– Ilyen cefetül állunk.

– Igen.

– Már csirkebelet eszünk?

– Nem lesz tőle semmi bajod. Nem olyan, mint a színhús, de meg lehet enni. Egyed csak! Van, ahol magában is eszik. Hagymát pirítanak alá, früstökre.

Steve kiemelt a villájával a szaftból egy bélcsíkot, de aztán visszajuttatta, és inkább a combból szelt egy újabb darabot.

– Nekem se kell – jelentette ki Jancsika, és csak a szárnyat ette, amelyről az anyja már lemetélte neki a húst.

– Tessék! Rossz példát mutatsz a gyerekeknek – jegyezte meg Júlia.

De Steve nem törődött vele, nem evett a bélből. Szokásával ellentétben még a szaftot se mártogatta fel kenyérral a tányérjáról, mikor végzett a combbal.

Arattak, Dolyinaárnyékán, hármásban. Steve vágta, Jancsika szedte a markot, Júlia kötötte a kévét. A gyerek győzte a tempót, de az anyja le-lemaradt, mert hitvány volt, szakadt a csáté-kötél. Így, végezvén egy-egy renddel, Steve mindig visszament hozzá, és besegített neki.

Az öreg Dobrucki felajánlotta, hogy beszáll kaszával. A lányait nem hozta volna, mert már férjnél voltak, és nem értek rá. De nem fogadták el a segítséget, öreg volt már, élemedett, nem neki való az aratás.

Délben kezdtek, nem lehetett korábban, előző éjjel esett, és csak addigra száradt fel annyira, hogy hozzá lehetett fogni. Erősen igyekeztek, mert szombat volt, és végezni kellett vele, hogy ne maradjon hétfőre. Csak akkor folytathatták volna, vasárnap nem. Egy darabig úgy látszott, hogy ez sikerül is, de az aljban több helyen megdőlt a búza, és *forogni* kellett, ami jelentősen lelassította őket.

Mikor Istenhegy mögött lecsúszott a nap, még vágatlan volt jó egy harmada, de Steve végleg letette a kaszát, és kiöntötte a tokmányosból a vizet. Abba kellett hagyni, mert várható volt, hogy hamarosan leszáll a harmat. Felkötötték a maradék marokkat, összehordták a kévéket és felkereszteltek. Még világos volt, de az utolsó kesztre már nedvesen tették fel a *papot*, és a bagoly is huhogott az erdőben.

– Csak ne essék hétfőig – sóhajtott Steve, amint ballagtak le a kocsihoz.

– Reménykedjünk – mondta Júlia.

– Nem fog – vélekedett Jancsika felnézve az égre. – Nem úgy néz ki.

– Értesz is te ehhez – intette le az anyja.

Steve a verőkalapáccsal leütötte a kaszavasat a nyélről, és nyéllal, tokmányossal együtt a kocsiderékba tette. Egy kévét is behelyezett, de letakarta a maradék szénával, hogy ne lehessen látni. Kévét tilos volt így hazavinni, szabotázsnak számított, de otthon fogytán volt a szem. Ki sem kellett verni a kalászból, csak a baromfi elé vetni, és az kiszedte maga.

Befogtak és mind a hárman a bakra ültek.

– Szorosan leszünk így – állapította meg Steve.

– Csak nem akard, hogy a derékba üljek, és megvágjon a kaszavas? – kérdezte Júlia.

Steve erre azt akarta felelni, hogy üljön a szénára, de eszébe jutott, hogy az alatt ott van a kéve, és kinyomná belőle a szemeket.

Nem szólt semmit, fogta a gyeplőt, de még mielőtt indított volna, még egyszer a felesége felé fordult.

– Te, mi lenne, ha holnap mégis levágnánk, ami maradt?

– Holnap? Vasárnap? Akkor hogy mennénk a misére? De Baji Franci biztos örülne neki, mert nagyon nem teszik neki, hogy a nép továbbra is templomba jár. Bár a pappal egészen jól megértik egymást. Megengedte neki, hogy azt csináljon a Kishalom tetejével, meg a régiek csontjával, amit akar.

Anna az új papra, Brezvai Ferencre gondolt, aki nemrégén leszedette a templomhegy tetejét, ahol valaha a temető volt, de a csontokat nem temettette el újra, hanem kegyeletstértő módon a földdel együtt részint leszóratva a templom faránál az oldalon, részint az iskolaudvarra hordatta a töltésnek.

– Jó, nem gondoltam komolyan – mondta Steve.

Pedig komolyan gondolta, remélve, hogy az Úr megértené, nem úgy, mint az emberek, akik megszólnák őket érte, hogy vasárnap is dolgoznak.

Otthon az első dolga volt, hogy vizet nyomatott fel a tartályba, és a fürdőszobában begyújtott a vízmelegítő kályhába. Az aggregátort is jó lett volna bekapcsolni, és nem a petróleumlámpával világítani, de ami kevés benzint sikerült időről időre szereznie, azzal csak a szivattyút működtették.

Mikor megtelt a padláson a tartály, tüzet rakott a konyhai tűzhelyben is, hogy Júlia vacsorát készíthessen, és moslékot melegíthessen a hízónak.

Jancsika ezalatt kifogta a lovakat, megitta, az istállóba vezette, és megrakta előttük a jászlat szénával. Úgyhogy mire az apja kijött, neki már csak a tehén ellátása maradt. Késő lévén, nem hajtotta ki a vályúhoz, hanem bevitt neki egy vödör vizet. Majd szénát vetett eléje, kiganajozott, friss almot terítette alája, és a vakaróval eltávolította róla a piszkát, amelybe napközben belefeküdt. A fejőszéket is kikészítette, hogy Júliának csak mellé kelljen tennie, ha jön fejni.

Aztán visszasietett a konyhára, főtt krumplit nyomkodott a meleg moslékba, a hidashoz vitte, és az etetővályúba öntötte. Rendes körülmények közt ez is a felesége reszortja, de most átvállalta, nem akarta, hogy annak ezzel kelljen vesződnie. Visszahúzta a csapóajtót, és lereszeltte. A sötétben inkább érezte, mint látta, mit csinál. A baromfit is megetette volna, de azzal végképp elkéstek, mert a szárnyasok beültek az ólba, mielőtt még hazaértek, és ha kicsalja őket a kévére, nem ülnek be ismét.

Mikor a hízóval végzett, tett még egy ellenőrző körutat a szérún, aztán újból bement a házba. Éhesek voltak, de még nem vacsoráztak. Előbb a nagy heti tisztálkodás következett. Hétközben esténként csak mosakodtak és lábat mostak, de szombaton fürödtek is, és mindig ebben a sorrendben: előbb Steve, aztán Jancsika, majd legvégül Júlia. És az is a rendhez tartozott, hogy gondosan beosztották a rendelkezésre álló meleg vizet, hogy mindegyiküknek jusson. Bár Júlia mindig panaszkodott, hogy neki a végén már csak langyos vagy hideg jön a csapból, de amikor Steve felajánlotta, hogy legyen ő az első, mindig elhárította azzal, hogy ő inkább a vacsorával foglalkozik, hogy készen legyen, mire – ezt a szót használta – a férfiak végeznek.

– Mért nem esztek? – kérdezte, mikor pongyolásan és a fejére csavart törülközővel előjött a fürdőszobából. Mindig ezt kérdezte, és bár nem nevezték meg, az ok is mindig ugyanaz volt: vártak, hogy végezzen a fürdészel, és velük együtt egyen

– Csak ennyit eszel? – nézett Steve-re, miután leült, és látta, hogy az keveset szed magának.

– Tudod, hogy nem szeretem a felmelegített paprikáskrumplit. A paprikáskrumpli frissen jó. Meg kell is bele valami, de ebben nincsen semmi.

– Ebédmaradék. Későn jöttünk meg, nem főzhettem külön vacsorát – mondta Júlia. – És mit is főztem volna? Kolbász meg azért nincsen benne, mert megettük délben, de nem üres, mert az íze belefőtt. Örülhetünk, hogy ennyit is tudtam venni Recsken, ahol eladtam azt a kis fejtett babot. Azt kell szeretni, ami van. Egyél, hogy legyék erőd.

Vacsora után Steve kivitte a maradékot Morzsának.

Jancsikát aludni küldték, aztán maguk is nyugovóra tértek.

A szokástól eltérően nem értékelték ki az ágyban a napot, és a másnapi teendőket sem vitatták meg. Mindkettőhöz túlságosan fáradtak voltak.

Steve elfújta a lámpát, és már majdnem aludt, mikor Júlia váratlanul melléje húzódott, és az alsónadrágja sliccén benyúlva megérintette a péniszét.

– Igen – jelezte, hogy ébren van. Meglepetésére maga is késztetést érzett, bár úgy gondolta, hogy jobb volna, ha pihennének, és vasárnap csinálnák. – Tedd szabaddá az utat! Jövök – mondta.

Felkelt, meggyújtotta a lámpát, levetette az alsónadrágot, Júlia elé térdelt, aki addigra felhúzta az altestéről a hálóingét, és a lábait széttéve készenlétbe helyezte magát.

– Vedd le egészen azt a hálóinget, hogy lássam a cicijeidet is!

Júlia engedelmeskedett.

A pénisz félkemény állapotban volt, de Steve remélte, hogy a hüvelyben majd rendesen megmerevedik, és minden rendben lesz.

Levonta a fitymát, és a csikló alá illesztette a makkot. Be is hatolt olyan centi-nyire, de aztán hirtelen elernyedtt és kifordult.

– Várj! – kérte Steve. – Besegítek neki.

Megmarkolta, és előre hátra tologatta rajta a bőrt, mint gyerekkorában, mikor onanizált.

Keményedett valamelyest, de annyira sem ment vele, mint előbb. Még el sem indította, mikor lekonyult, és teljességgel használhatatlanná vált.

– A fenébe! Nem megy. Túl fáradt vagyok. Hagyjuk! Aludjunk inkább! Majd hónap.

Feltápászkodott, és visszafeküdt a helyére. Annyira bántotta a kudarc, hogy az alsónadrágját is elfelejtette visszavenni, és be sem takarózott.

Júlia hallgatott egy darabig, aztán megszólalt.

– Nem. Ne hagyjuk! Mindig ez van. Nem megy, aztán hagyjuk. Így vagyunk hetek óta, megfürödve, nemi élet nélkül, kielégítetlenül. Neked úgy tele vannak a golyóid, hogy majd szétdurrannak, én meg megveszek egy kis élvezetért. Csak dolgozunk, dolgozunk, mint a barmok, és ennyi örömünk sincs. Ez nem tesz jót a házasságnak. Ez káros, ezen változtatni kell.

Melléje perdült, megmarkolta a péniszt, és elkezdte megdolgozni. Először lassan járatta rajta a kezét, majd mind gyorsabban, vadabbul, mígnem a végén már olyan sebesen, hogy szinte egybeolvadtak a mozdulatai.

Mikor elengedte, látni lehetett, hogy nyúlt valamelyest, de az átmérője, az állaga nem változott. Maradt, amilyen volt, lankadt, bevezetésre alkalmatlan.

Nem adta fel. Módszert változtatott. Lent, egészen a tövéig ragadta meg, föléje hajolt, és a szájába vette, és azzal csinálta azt, amit addig a kezével. Utoljára akkor művelt ilyet, mikor fiatal házások voltak, de nem a szükség vitte rá, hanem a telhetetlenség az aktust követően, és volt is eredménye, most viszont csak annyit ért el, hogy merő lucskok lett az öle, és vágya szinte az elviselhetetlenségig fokozódott.

Steve a hatástalanságot látva le akarta állítani, de aztán csak nem szólt semmit, mert egyre erősebben lihegett, és azt gondolta, hogy élvezi, vagy végül elélvez.

Júlia törte magát egy darabig, aztán magától abbahagyta.

– Csakhogy beláttad, hogy nincs értelme – jegyezte meg Steve.

Nem látta be, folytatta, de másként.

Steve fölé állt, háttal neki, ráereszkedett, és az altestét emelgetve koitust mímelt.

– Mit csinálsz? – kérdezte az.

– Mindig azt mondd, hogy szereted nézni, hogy hullámzik, remeg a farom. Úgy tesz, mintha bennem lennél. Hátha ettől beindulsz.

Ez sem segített.

– Na, egyet még megpróbálok.

Terpeszben ismét fölé állt, ezúttal szemben vele.

– Húzd fel a térdeidet – kérte.

Visszaereszkedett oda, ahol előbb volt, hátát Steve lábainak vetette, és széttárta a combjait. Két kézzel a szeméremajkai közé nyúlt, és erősen széthúzta a vaginát.

Egyszer annyira kitágult a hüvely, hogy Steve belelátott, mikor védekezésül kirántotta a péniszt, és úgy felizgatta, hogy az belül piros, hogy megint merevedése lett, és visszatette, mielőtt a magömlés véget ért volna, de szerencsére Júlia nem esett teherbe.

– Na, belelátsz?

– Nem – felelte Steve.

– Támaszkodj a könyöködre, és úgy nézz előre.

– Így se.

– És így? – kérdezte, és kissé megemelte az altestét.

– Most se.

– Az a nyavalyás lámpa. Messze van, majd idehozom.

Felállt, leszállt az ágyról, és Steve éjjeliszekrényére tette a lámpát. Aztán visszahelyezte magát az iménti pózba, és újból széthúzta a hüvelybemenetet.

– Így már belelátok.

– És azt is látod, hogy karmazsinpiros?

– Karmazsinpiros?

– Te mondtad régen, hogy az.

– Szerintem sima piros.

– Jó, legyen sima piros, csak nézzed.

Steve nézte, de hiába. A pénisz nem reagált. Kókadtan nyúlt le Júlia alatt a herezacskóra. Használhatatlanabb volt, mint valaha.

Júlia csalódottan sóhajtott, és felállt.

– Ne haragudj! – mondta Steve. – Nem megy, a fáradtság miatt.

Júlia nem szólt semmit. Felvette a hálóingét, és Steve-nek is odanyújtotta az alsónadrágját.

Betakaródtak.

– A fáradtság az oka, a sok munka.

– Nem, nem a fáradtságtól van – jelentette ki Júlia határozottan. – Nem amiatt vagy impotens, hanem amiatt, ami van, amit velünk csinálnak. Én már régebben is sejtettem, csak nem voltam benne biztos, de most már az vagyok. A nyomástól van, ami rajtad van, és azon nem segít semmi pihenés.

– Impotens lettem?

– Az. De elmúlik majd, ha megszokja a szervezeted.

– Meglehet azt szokni?

– Meg. Mindent meg lehet szokni, vagy ha nem is mindent, de ezt meg kell.

Nem beszéltek többet. Hallgatták az óraketyegést és tücsökciripelést. Bent is ciripelt egy tücsök. Sose látták, de tudták, hogy ott van, ott lakik a hálószobájukban, legfeljebb táplálkozni jár ki nappal a mindig nyitott ablakon.